

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti

žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě
sídlem Praskova 194/11, 746 01 Opava

za účasti
osob zúčastněných
na řízení:

1) Mgr. M. V.

2) Ing. Š.J.

3) A. I.

zastoupený advokátkou Mgr. Bc. Kateřinou Šímovou
sídlem Matiční 703/3, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. ZKI OP-O-31/457/2018-10

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 18. 9. 2018 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrálního pracoviště Frýdek – Místek (dále také jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. OR-1088/2017-802-10 ze dne 27. 3. 2018. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně nevyhověl nesouhlasu s neprovedením opravy zahájenému na návrh žalobkyně s tím, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu a dále rozhodl, že v souboru popisných informací v katastru nemovitostí v k. ú. x i nadále nebude evidován zápis věcného břemene cesty pěší, vozové a hnaní dobytka a práva jemu odpovídajícího k pozemku parc. č. X ve prospěch pozemků vymezených ve výroku rozhodnutí.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádnou vlastní úvahu a nepostavil tak najisto, zda zrušení obecného zápisu práva cesty současně se zrušením listu vlastnictví č. X v prosinci roku 2009, aniž by katastrální úřad o tom vyrozuměl účastníky dohody, bylo zákonné, když navíc žalovaný z odvolání žalobkyně zjistil, ale ve svém rozhodnutí nezmínil, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí argumentoval také tím, že věcné břemeno a právo jemu odpovídající dle č. d. 271/1955 v dohodě citováno není a že věta „oddíly B1, C – zápisy přenesené z původních LV“ se týká pozemku parc. č. X; z uvedené věty je na první pohled zřejmé množné číslo. Pokud měl úřad pochybnosti, jaká práva převádět, mohl dohodu vrátit notáři ke zpřesnění a teprve pak ji zapsat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil, že současně se zrušením obecného zápisu práva cesty dle č. d. 271/1955 v LV č. X v části B1 nedošlo ke zrušení tohoto zápisu v LV č. X v části C. Žalovaný nezdůvodnil, proč obecné zápisy práva cesty dle č. d. 271/1955 na LV č. X a X nebyly zrušeny ve stejný den a proč o tom nebyli informováni účastníci. Žalovaný se vůbec nevyjádřil k odvolacím námitkám č. 2 a 3 a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Žalovaný nemohl dospět k závěru, že nejsou dány podmínky pro vyznačení práva cesty dle č. d. 271/1955 v katastru nemovitostí v době zápisu Dohody o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví č. j. V-8777/2009-802 ze dne 2. 12. 2009, o nichž účastníci této dohody nebyli katastrálním úřadem vyrozuměni. Význam věcného břemene a jemu odpovídajícího práva cesty pěší, vozové a hnaní dobytka spočívá především v tom, že po vypořádání podílového spoluvlastnictví na základě Dohody ze dne 2. 12. 2009 mají A. I., M. M. a Z. Š. zajištěný přístup ke svým pozemkům; bez tohoto práva cesty by zůstaly některé pozemky nepřístupné z veřejné komunikace. Nepřevedením práva cesty při zápisu Dohody ze dne 2. 12. 2019 bylo žalobkyni odepřeno právo hájit svá majetková a věcná práva plynoucí z do té doby v katastru nemovitostí zapsané existující odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952 právo vyjádřit se k projednávaným záměrům, ve smyslu § 36 správního řádu jako neopominutelný účastník řízení vedených Městským úřadem Frýdlant nad Ostravicí v souvislosti s pozemky parc. č. X, X, X, X, X, X a X a parc. č. st. X

vzniklými následujícími převody navazujícími na Dohodu z 2. 12. 2009, a v souvislosti s povinným pozemkem parc. č. X. Ve vztahu k pojmu lidský činitel, který žalovaný užil v souvislosti s pojmem „zřejmý omyl“, nepostavil žalovaný na jisto, že k nepřevedení práva cesty nedošlo v důsledku selhání pracovníků při vedení katastru.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření rekapituloval průběh správního řízení a ve vztahu k právu cesty dle listiny č. d. 271/1955 zdůraznil, že v roce 2005 byla do katastru nemovitostí vložena darovací smlouva č. j. V-3219/2005-802 ze dne 15. 6. 2005, v rámci které byly z LV X v k. ú. x převedeny na nově založený LV X pozemky parc. č. X,X a X. Na LV X byl obecný zápis práva cesty dle listiny č. d. 271/1955 ponechán, na LV X bylo toto právo cesty rozepsáno ve prospěch převedených pozemků, s povinností vztažené k parc. č. x. V roce 2009 byla na katastrální úřad podána dohoda o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví č. j. V-8777/2009-802 ze dne 2. 12. 2009, kterou si tehdejší vlastníci A. I., M. M. a Z. Š. vypořádali své spoluvlastnictví k nemovitostem evidovaným na LV X, LV X, LV X a LV X v k. ú. x. Při zápisu změn podle uvedené dohody převedl katastr nemovitostí do vlastnictví účastníků smlouvy na již existující LV X, LV X, LV X a LV X a současně zrušil LV x, neboť nemovitosti na něm evidované byly uvedenou dohodou převedeny na jiné listy vlastnictví. Se zrušením LV X katastrální úřad současně zrušil obecný zápis práva cesty dle č. d. 271/1955 uvedený v části B1, aniž bylo šetřeno, ke kterým nemovitostem se vztahuje. Z přílohy č. 2 spisu je podle žalovaného zřejmé, že právo zřízené smlouvou č. d. 271/1955 bylo vyznačeno pouze na LV X (vlastník A. I.) v části B1 s textem: „právo cesty v LV X, povinnost k LV X“, na LV X v části B1 textem: „Věcné břemeno cesty (podle listiny) oprávnění pro: parcela X, X, povinnost k: parcela X“ a na LV X v části B1 textem: „Věcné břemeno cesty (podle listiny) oprávnění pro: parcela X, povinnost k: parcela X“. V roce 2010 byla na návrh žalobkyně vedena řízení ve věci opravy chyb, spočívající v zápisu předmětného věcného břemene cesty pěší, vozové a hnaní dobytka, a to pod sp. zn. OR 360/2010-802 a OR 623/2010-802, jejichž výsledkem byl výmaz předmětného práva z katastru nemovitostí. Důvodem bylo, že katastrální úřad ani odvolací orgán není oprávněn zpětně dovozovat, ke kterým konkrétním nemovitostem bylo zamýšleno zřídit věcné břemeno, když smlouva nesplňovala zákonem dané náležitosti, tj. neobsahovala konkrétní výčet nemovitostí, v jejichž prospěch mělo být právo zřízeno. Věc tak již byla v minulosti prošetřena a pravomocně rozhodnuta, a přesto žalobkyně, i když byla účastníkem obou uvedených řízení v roce 2010, podala nový návrh na opravu. Vzhledem k tomu, že žalovaný zastává názor, že nejsou dány podmínky pro vyznačení práva cesty dle č. d. 271/1955 v katastrálním operátu v řízení o opravě chyby, bylo potvrzeno rozhodnutí katastrálního úřadu, kterým nebylo vyhověno tomuto dalšímu návrhu žalobkyně. Žalobkyně byla přitom poučena, že se zápisu věcného práva může domoci na základě souhlasného prohlášení o existenci práva dle § 66 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 357/2013 Sb., katastrální vyhlášky; nebude-li o tom mezi zúčastněnými stranami shoda, lze existenci věcného břemene doložit pouze rozhodnutím soudu, vydaným na základě žaloby na určení, zda tu věcné břemeno je či není. Podle ustálené judikatury soudů katastrální úřad a žalovaný může v řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky; rozhodnutí v řízení o opravě chyby nemá věcně právní účinky, nerozhoduje se o existenci práva. Jelikož správní orgány dospěly k závěru, že se v projednávané věci nejedná o zřejmý omyl, nelze aplikovat § 36 zákona č. 256/2013 Sb., katastrálního zákona (dále jen „katastrální zákon“).

4. Osoba zúčastněná na řízení pan Mgr. M. V. se ve věci nevyjádřil.
5. Osoba zúčastněná na řízení A. I. ve věci uvedl, že nerozumí postupům žalobkyně, která se na jednu stranu dovolává neplatnosti dohody o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví a na stranu druhou se dovolává stejné dohody s požadavkem na zápis věcného břemene. Má za to, že původní věcné břemeno vznikalo za jiné faktické i právní situace a jiného rozdělení vlastníků. V současné době není požadavek žalobkyně na místě. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
6. Osoba zúčastněná na řízení Ing. Š. J. uvedla, že pozemek byl od šedesátých let oplocen, využíván jako zahrada se stromy, nebyla na něm žádná cesta, nikdo přes něj nechodil, nejezdil ani nehnal dobytek. S věcným břemenem nesouhlasí, když ani v původní listině z roku 1952 není definováno určité, k jakému pozemku se vztahuje.
7. Ve věci proběhlo u podepsaného soudu dne 29. 5. 2019 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně zdůraznila, že k založení věcného břemene došlo již smlouvou z roku 1952, která tehdy byla, byť to nebylo povinností, zapsána soudem do pozemkové knihy. Proto se toto věcné břemeno nemůže vytrátit činností dnešního katastru, když jeho zápisy mají toliko evidenční charakter. V odstupní smlouvě z roku 1952 je jasně uvedeno, že věcné břemeno je zřízeno pro celý zbytek tehdejší knihovny vložky č. 14, tedy pro všechny zbylé pozemky tam v té době zapsané. Věcné břemeno je ve smlouvě nadefinováno určité, když má vést podél pozemku p. B., který je na jižní straně a je zjevné, že k naplnění účelu věcného břemene postačí pruh o šířce 4 – 5 m. Věcné břemeno nejen, že nezaniklo, ale nedošlo ani k zániku jeho účelu a smyslu, když žalobkyně má uvedeným směrem les, ke kterému se musí dostat a předmětným územím i v minulosti odstraňovala pokácený strom; jedná se o jediný přístup k některým pozemkům žalobkyně. Žalobkyně u ústního jednání setrvala na návrhu na provedení výslechu JUDr. Mgr. D. H. a dále navrhla výslech svědkyně Bc. V. M., pracovnice katastrálního úřadu ve Frýdku – Místku v roce 2010, která vedla předcházející řízení o opravě chyby.
8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Krajský soud u ústního jednání provedl důkaz obsahem správního spisu vedeného Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Frýdek – Místek sp. zn. OR-623/2010-802. Z uvedeného spisu soud zjistil, že návrhem ze dne 23. 9. 2010 požádala žalobkyně o doplnění práva cesty podle listiny č. d. 271/1955 pro všechny pozemky ve vlastnictví žalobkyně a povinnost k pozemku parc. č. X a všem současným pozemkům A. I. a Mgr. M. M. Oznámením ze dne 16. 11. 2010 provedl uvedený katastrální úřad opravu chyby v katastrálním operátu. Na základě „Připomínek“ žalobkyně k uvedenému oznámení zahájil příslušný katastrální úřad dne 21. 12. 2010 řízení o opravě chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 44 správního řádu a § 8 zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon (dále jen „katastrální zákon z roku 1992“). Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2011 nevyhověl příslušný katastrální úřad nesouhlasu žalobkyně s provedením opravy v katastrálním operátu a rozhodl tak, že na ve výroku uvedených listech vlastnictví bude i nadále v části B1-LV (resp. ve vztahu k LV X v části C-LV) evidován zápis práva odpovídajícího věcnému břemeni cesty pěší, vozové a hnaní dobytka na základě Usnesení soudu č. d. 271/1955. K odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí žalovaný toto

rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2011 zrušil a věc vrátil příslušnému katastrálnímu úřadu k novému projednání. V rámci tohoto rozhodnutí žalovaný vyslovil pro katastrální úřad závazný právní názor, že listina č. d. 271/1955 neobsahuje vymezení konkrétních nemovitostí, ke kterým mělo být zřízeno věcné právo, přičemž odkaz na knihovní vložku č. 14 byl podle tehdejších předpisů nedostačující, a proto zápis věcného břemene a jemu odpovídajících práv neměl být vůbec proveden; tudíž rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu je věcně nesprávné. Následně příslušný katastrální úřad svým rozhodnutím ze dne 8. 12. 2011 vyhověl nesouhlasu žalobkyně s provedením opravy chyby v katastrálním operátu, neboť se nejedná o chybu podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona z roku 1992 a dále rozhodl tak, že na ve výroku uvedených listech vlastnictví nebude nadále v části B1-LV (resp. ve vztahu k LV X v části C-LV) evidován zápis práva odpovídajícího věcnému břemeni cesty pěší, vozové a hnaní dobytka na základě Usnesení soudu č. d. 271/1955. K odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 22. 3. 2012 tak, že odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

10. Z obsahu správního spisu vedeného Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Frýdek – Místek, sp. zn. OR -1088/2017-802, soud zjistil, že žalobkyně svým návrhem ze dne 24. 8. 2017 požadovala doplnění práva cesty zřízeného listinou č. d. 271/1955 k povinnému pozemku parc. č. X v k. ú. x, když provedení vkladu Dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 2. 12. 2009 je v rozporu s rozhodnutím katastrálního úřadu č. j. V-8777/209-802. Uvedený katastrální úřad oznámil žalobkyni dne 20. 10. 2017 dle § 36 odst. 3 katastrálního zákona neprovedení opravy. Na základě nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy rozhodl správní orgán prvního stupně dne 28. 3. 2018 tak, že nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu. Správní orgán připomněl právní názor žalovaného vyslovený v řízení vedeném pod sp. zn. OR-623/2010-802, že zápis předmětného věcného břemene cesty pěší, vozové a hnaní dobytka nemá být v katastru nemovitostí vůbec vyznačen a nejedná se o zřejmý omyl podle § 36 katastrálního zákona.
11. K odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Po rekapitulaci průběhu správního řízení a historie zápisu předmětného práva cesty podle listiny č. d. 271/1955 uzavřel, že odvolání žalobkyně nelze vyhovět, neboť listina č. d. 271/1955 nemůže být podkladem pro zápis předmětného práva cesty do katastru nemovitostí. Zdůraznil a připomněl své závěry vyslovené v rámci řízení vedeného u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Frýdek – Místek pod sp. zn. OR-623/2010-802, v rámci kterého katastrální úřad zcela zrušil zápisy věcného břemene cesty a práva jemu odpovídajícího dle usnesení soudu č. d. 271/1955 s tím, že zápis předmětného práva neměl být nikdy proveden. Poukázal na princip rozhodování v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu s tím, že v tomto řízení nelze řešit otázku existence či neexistence věcného břemene a jemu odpovídajících práv, ale pouze to, zda je zápis proveden správně, či zda na základě předložené listiny měl být vůbec proveden. V uvedeném řízení nelze do katastrálního operátu doplnit věcné břemeno, jehož smluvní vymezení je neurčité a nebyla prokázána jeho existence. Chybným údajem v katastru nemovitostí je nesoulad mezi zápisem či zákresem na straně jedné a podkladovou listinou na straně druhé. Odkázal na judikaturu správních soudů.

12. Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona z roku 1992, na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly
- a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,
 - b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.
13. Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona, na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly
- a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,
 - b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.
14. V řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, ať už podle katastrálního zákona z roku 1992 či katastrálního zákona (jak je zjevné z citace výše, úprava v obou předpisech je zcela totožná), může katastrální úřad činit pouze základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012-65). V zásadě je nutné trvat na tom, aby tyto úvahy katastrálního úřadu směřovaly k posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o zřejmý omyl či nepřesnost při podrobném měření.
15. Významem pojmu „zřejmý omyl“ se zabýval Nejvyšší správní soud vícekrát. V rozsudku ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007-103 vymezil:
- „I. Neurčitý pojem „zřejmý omyl“ obsažený v § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).*
- II. Nebyl-li zápis uvedený v pozemkové knize a v podkladové listině převzat do evidence nemovitostí (podle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, a jeho prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb.), nemuselo se jednat pouze o opomenutí pracovníka tehdejšího střediska geodézie, ale i o výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění. Z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí jako nástupcem evidence nemovitostí proto nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky.“*

16. Uvedené je přitom zcela zásadní pro posouzení dané věci. Žalobkyně se totiž svým návrhem ze dne 24. 8. 2017 domáhala zápisu věcného břemene cesty a jemu odpovídajících práv za situace, kdy byl v řízení pod sp. zn. OR 623/2010-82, vedeném katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Frýdek – Místek zápis tohoto věcného břemene v katastru nemovitostí zcela zrušen s odůvodněním, že věcné břemeno nemělo být nikdy zapsáno. Svým návrhem z roku 2017 se tudíž žalobkyně domáhá nápravy stavu, který byl v katastru nemovitostí nastolen v důsledku jí zahájeného řízení o opravě chyby v katastrálním operátu; je nutné v této souvislosti zdůraznit, že zrušení zápisu předmětného věcného břemene došlo *rozhodnutím* katastrálního úřadu *ve správním řízení*, jehož byla žalobkyně účastníkem. Je tedy zřejmé, že ke zrušení zápisu nedošlo v důsledku zřejmého omylu, jak jej vymezuje shora citovaná judikatura, ale že bylo výsledkem individuálního správního aktu orgánu veřejné správy. V nynějším řízení před správními orgány obou stupňů tak vůbec nebyly naplněny podmínky pro opravu chyby, neboť se z povahy věci nemohlo o chybu vůbec jednat. Je třeba také poznamenat, že žalobkyně se v průběhu řízení sp. zn. OR -1088/2017-802 domáhala fakticky posouzení právní otázky existence samotného věcného břemene a teprve z toho plynoucího požadavku na jeho opětovný zápis do katastru nemovitostí. Jak již ale bylo uvedeno výše, řízení o opravě chyby v katastrálním operátu k takovému účelu neslouží; katastrální úřad nemůže svou činností v takovém řízení nahrazovat činnost soudu, kterému jediné otázka posouzení existence práva přísluší.
17. Z uvedeného vyplývá, že na právní posouzení věci nemohou mít žádný vliv námitky žalobkyně, že žalovaný nemá v napadeném rozhodnutí vlastní úvahu a nepostavil tak najisto, zda zrušení obecného zápisu práva cesty současně se zrušením listu vlastnictví č. X v prosinci roku 2009, aniž by katastrální úřad o tom vyrozuměl účastníky dohody, bylo zákonné, dále že žalovaný nezmínil, že současně se zrušením obecného zápisu práva cesty dle č. d. 271/1955 v LV č. X v části B1 nedošlo ke zrušení tohoto zápisu v LV č. X v části C a dále, že nezdůvodnil, proč obecné zápisy práva cesty dle č. d. 271/1955 na LV č. X a X nebyly zrušeny ve stejný den a proč o tom nebyli informováni účastníci. Nemůže být ani důvodná námitka, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k odvolacím námitkám č. 2 a 3 a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné a že žalovaný nemohl dospět k závěru, že nejsou dány podmínky pro vyznačení práva cesty dle č. d. 271/1955 v katastru nemovitostí v době zápisu Dohody o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví č. j. V-8777/2009-802 ze dne 2. 12. 2009, o nichž účastníci této dohody nebyli katastrálním úřadem vyrozuměni. V této souvislosti je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže způsobit, jestliže se odvolací orgán vyčerpávajícím způsobem nevypořádá s odvolacími důvody, které nejsou z pohledu přezkumu stěžejní (viz také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2005, č. j. 5 Ca 8/2005-35). Veškeré uvedené námitky žalobkyně v základu stále směřují do právního posouzení otázky existence předmětného věcného břemene; netýkají se však nikterak toho, zda neexistence *zápisu* (nikoli samotného práva) v katastru nemovitostí je důsledkem zřejmého omylu. Tudíž, žalobní námitky jsou z pohledu zkoumané problematiky irelevantní. Pokud se týče námitky žalobkyně, že žalovaný nepostavil na jisto, že k nepřevedení práva cesty nedošlo v důsledku selhání pracovníků při vedení katastru, nelze ani této přiznat důvodnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, že ke zrušení zápisu věcného břemene došlo v řízení vedeném u příslušného katastrálního úřadu pod sp. zn. OR-623/2010-802. Nemohl tak logicky dojít k závěru, že „k nepřevedení práva cesty“ došlo v důsledku selhání pracovníků

katastru, nadto za situace, kdy příslušný katastrální úřad byl při svém rozhodování vázán právním názorem žalovaného.

18. Krajský soud s ohledem na vymezené závěry shledal jako zcela nadbytečné důkazní návrhy žalobkyně; je zjevné, že výsledkem navrhovaných svědkyň by nemohlo dojít ke skutkovým zjištěním, která by měla vliv na právní posouzení věci. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že došlo – li ke zrušení zápisu předmětného věcného břemene v katastru nemovitostí v důsledku rozhodnutí katastrálního úřadu v řízení, jehož nadto byla žalobkyně účastníkem, nemůže se jednat o zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobkyně může docílit zápisu na základě souhlasného prohlášení o existenci práva dle § 66 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 357/2013 Sb., katastrální vyhlášky; nebude-li o tom mezi zúčastněnými stranami shoda, lze existenci věcného břemene doložit pouze rozhodnutím soudu, vydaným na základě žaloby na určení, zda tu věcné břemeno je či není.
19. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 29. května 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu